

BIOGRAFIE

SIMONE DE BEAUVOIR

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

MEMORIILE UNEI FETE

PERSONAJUL: SIMONE DE BEAUVOIR

DATA NAȘTERII/MORȚII: Paris, 9 ianuarie 1908/14 aprilie 1986

ȚARA DE ORIGINE: FRANȚA

PERIOADA: secolul 20

REZUMAT: Simone s-a născut într-o familie din clasa mijlocie superioară, dar din cauza falimentului bunicului ei este nevoită să ducă o viață de lipsuri. Încă de la o vârstă fragedă visează să devină scriitoare, așa că citește și studiază. După ce devine filosof, începe să publice primele sale texte și devine o scriitoare importantă și celebră. Simone a devenit o promotoare a drepturilor femeilor.

CUVINTE CHEIE: scriitoare, filosof, feministă, drepturi, femei

GENUL: BIOGRAFIE

VARSTA: 9 - 10

ANIKEY WORDS: writer, philosopher, feminist, rights, women

GENRE: BIOGRAPHY

AGE: 9 - 10 YEARS

AUTOR: Barbara Lachi

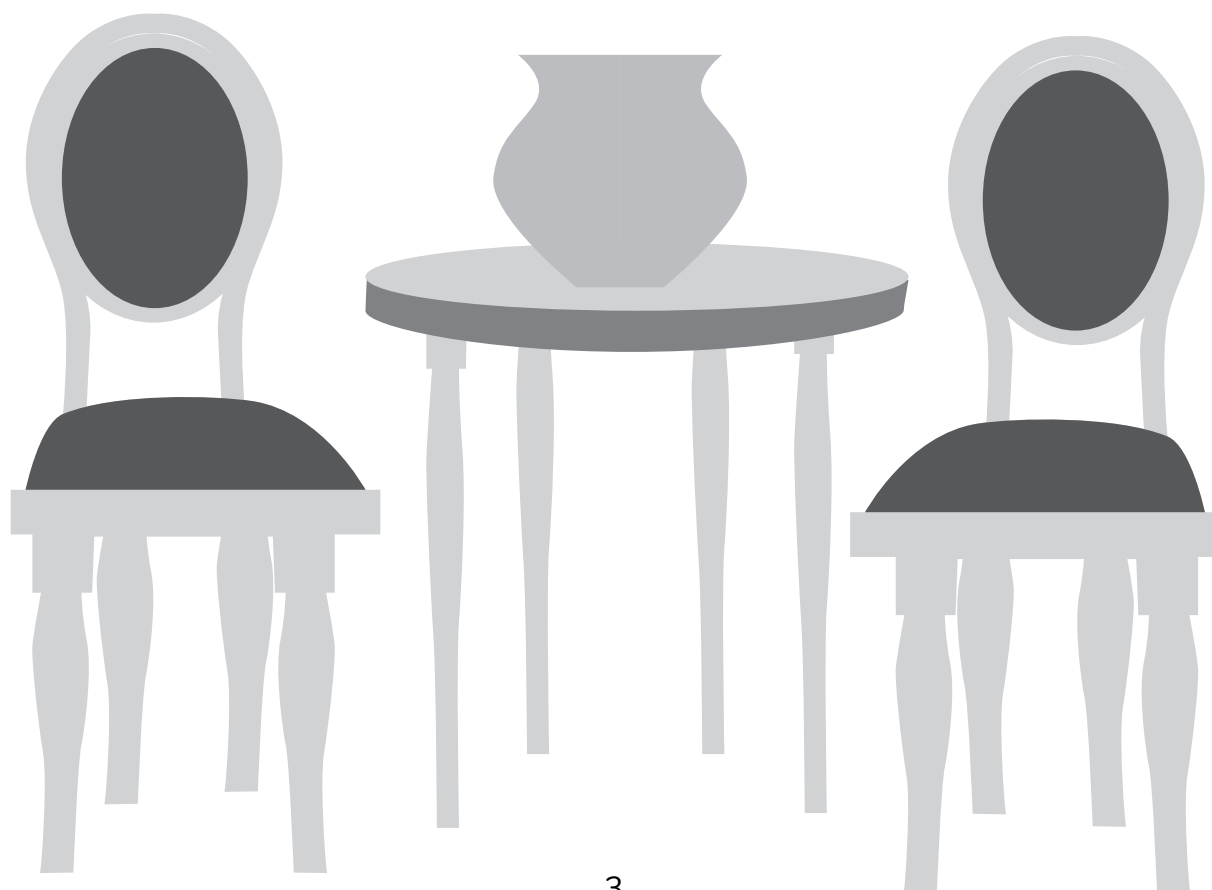
NOTĂ: Această poveste a fost inspirată de autobiografia Simonei de Beauvoir, „Memoriile unei fiice devotate”.

MEMORIILE UNEI FETE

Într-o zi rece de ianuarie, la ora patru dimineața, într-o cameră decorată cu mobilă albă lăcuită, cu vedere spre bulevardul Raspail, o stradă plină de clădiri elegante, s-a născut micuța Simone.

Totul în casă era îngrijit și ordonat și mobilat cu grijă: ușile erau decorate cu țesături de brocart roșu, culoare aleasă și pentru covorul și perdelele de catifea din biroul tatălui ei, unde Simone se ascundea adesea.

Bona Lucie avea grijă de ea. Copilăria ei timpurie a decurs fericită, mereu veselă, protejată și răsfățată. Câțiva ani mai târziu, și-a împărțit zilele și dragostea familială cu noua ei tovarășă de joacă, surioara ei mai mică, Poupette...

Între pălăriile cu pene de struț ale mamei și pălăriile de panama ale tatălui ei, între ieșirile lungi și începerea școlii într-un Paris care se schimba sub ochii ei de copil, Simone a crescut cu seninătate, simțindu-se iubită și în centrul întregii lumi, ca un mic soare strălucitor. Întinsă pe covorul roșu din fața bibliotecii mari, ea citea cărțile pentru copii împrumutate în biblioteca familiei. A descoperit basmele lui Perrault și pe cele ale doamnei d'Aulnoy, Jules Verne și frații Grimm. Cărțile au făcut-o să vadă o lume mai largă și mai sălbatică decât cea reconfortantă închisă între pereții casei ei. Le-a devorat una după alta. Erau atât de captivante și de frumoase, încât a început să se gândească la propriile sale versiuni. A modificat intriga și a scris ea însăși mici povestiri, pe care mătușa ei le recopia cu o caligrafie frumoasă într-un caiet galben. Seara, le citea în sufragerie, în fața familiei reunite, care o lăuda.

Cu toate acestea, izgonirea din acest mic paradis pământesc în care Simone își trăise primii ani din viață era aproape. În primul rând, a fost războiul și, odată cu el, au venit și restricțiile: nu mai era mâncare bună, nu mai era cărbune cu care să te încălzești, iar sirenele care răsunau constant, anunțând bombardamentele, erau un adevărat coșmar. Apoi, falimentul bunicului, de care depindea întreaga avere a familiei, a tras după el toate resursele... Simone a văzut cum paradisul copilăriei sale dispărea și i se părea deja atât de departe, căci familia a fost nevoită să părăsească frumoasa lor casă pentru un apartament mic și modest, unul în care nu exista baie, apă curentă și încălzire. Obiceiurile lor s-au schimbat, dar regulile părinților au rămas, totuși, aceleași. Hainele lor erau purtate până când erau complet uzate, iar banii de cheltuielă erau notați cu grijă de mama lor într-o carte mare și neagră. Simone și Poupette se imaginau ca fiind naufragați în derivă, exploratori rătăciți într-un deșert imens, îndurând foamea și setea.

Într-o zi, tatăl ei, care era foarte mândru de ea, i-a spus: „este important să înveți, pentru că atunci când vei fi mare va trebui să muncești. Situația noastră de acum nu-mi permite să vă dau ție sau surorii tale o zestre pentru a vă căsători! Va trebui să vă întrețineți singure”. În loc să o întristeze sau să se îngrijoreze, această idee i-a plăcut imediat Simonei. Îi plăcea să fie independentă și să poată alege pentru ea însăși și nu era deloc interesată de căsătorie. Într-o după-amiază, în timp ce spăla și usca vasele cu mama ei, s-a surprins observând-o și, odată cu ea, viețile celorlalte femei, pe care le zărea prin ferestrele bucătăriilor lor, preocupate să frece oalele și tigăile, să curețe legumele, să pregătească mesele pentru ziua respectivă. În timp ce mamele erau ocupate cu o mie de treburi casnice, tații stăteau să citească ziarul. Pentru viața ei de adult își dorea ceva diferit, o relație de egalitate în care bărbatul și femeia să aibă aceleași drepturi, valoare și respect. Își imagina un alt fel de viitor pentru ea însăși, iar acest lucru o făcea să fie plină de speranță.

Simone a crescut și s-a schimbat. Corpul ei s-a schimbat, ca și cum ar fi început să devină stângaci și nu părea să se mai recunoască în el; lumea s-a schimbat, granițele ei păreau să fie din ce în ce mai strânse; iar lucrurile în care credea s-au schimbat. Dacă în copilărie fusese o credincioasă ferventă și devotată, mărturisindu-și păcatele inexistente chiar și de două ori pe săptămână, la vârsta de paisprezece ani a decis că Dumnezeu nu există. Copilăria, cu siguranța și fericirea ei, era acum departe și pierdută, iar Simone se simțea neliniștită. Noua ei „ființă” nu-i adusese nimic în schimb.

În timpul anilor de studiu la școală, a crezut că va deveni profesoară. Dar într-o zi, răspunzând în joacă la întrebările prietenei sale Zazà despre care era muzicianul ei preferat sau floarea ei preferată, a încercat să dea răspunsuri elaborate și sofisticate, și a trebuit să mediteze câteva minute la întrebarea ce floare o reprezintă cel mai bine. Dar când Zazà a întrebat-o „Ce vrei să te faci când vei fi mare?”. Simone a răspuns fără ezitare: „O scriitoare celebră!”.

Anii au trecut între timp și singura certitudine pentru ea erau studiile și obiectivul ei de a fi scriitoare, așa că s-a înscris la Universitatea Sorbona.

Acolo a început să urmeze cursuri de literatură și filosofie, iar în 1929 l-a cunoscut pe Jean-Paul Sartre, profesor și teoretician existențialist. Pentru Simone a fost ca și cum s-ar fi privit reflectată într-o oglindă în care a văzut pe cineva care îi semăna și în același timp o completa și simțea că și pentru el era la fel.

Au început să se întâlnească, petrecând mult timp împreună discutând, vorbind filozofie în cafenelele din Paris, până când, după un timp, Jean Paul a cerut-o în căsătorie, dar Simone, așa cum își jurase de mică, i-a răspuns că nu. „Uniunea noastră nu are nevoie de căsătorie. Suntem bine așa, suntem doi oameni care au decis să fie împreună, care s-au ales unul pe celălalt. Căsătoria, pe de altă parte, mi-ar lua libertatea de a fi cine sunt și de a te alege pe tine.”

Între timp, după absolvire, Simone, care avea nevoie să câștige niște bani, a început să predea și, împreună cu Jean Paul, s-a implicat politic. În acel moment, în Franța, ca și în restul Europei, situația devenea din ce în ce mai dificilă. Armata germană înainta peste națiunile vecine ca un centiped oribil, ocupând și distrugând teritoriile.

Simone era un copil în timpul Marelui Război, dar a păstrat o amintire vie și dureroasă a acestuia; ea știa că acest nou război va fi și mai nemilos. În copilărie nu putuse face nimic, dar de data aceasta era adultă și a decis să își facă vocea auzită, trecând de partea Rezistenței, luptând prin toate mijloacele împotriva fascismului și nazismului, care făceau ravagii, devorând națiuni și oameni.

În timpul războiului, Simone și Jean Paul au fondat revista „Modern Times”, moment în care ea devenise o scriitoare consacrată, care putea trăi din cărțile publicate. Visul ei din copilărie devenise realitate, așa că a decis să părăsească învățământul pentru a se dedica exclusiv scrisului.

Războiul s-a încheiat, dar bătăliile în care Simone dorea să continue să lupte, în primul rând pentru îmbunătățirea condiției femeilor, nu s-au încheiat. A ieșit în stradă alături de alte femei pentru a demonstra și a cere drepturi pentru toți, pentru a protesta împotriva violenței domestice și pentru a susține femeile algeriene.

Simone și Jean Paul au călătorit prin Europa și Rusia pentru a câștiga experiență și pentru a cunoaște oameni noi, chiar și personalități importante precum Che Guevara, Fidel Castro și Mao Zedong. A călătorit în Algeria și Cuba pentru politică și ca reporter, dar fără să se oprească să scrie. Nu a scris doar romane sau povestiri, ci și eseuri, în care și-a aprofundat gândurile despre femei, egalitate și egalitate de gen. Simone nu a căutat o ciocnire a minților, ci o întâlnire pe picior de egalitate.

Într-o zi de primăvară, la vârsta de șaptezeci și opt de ani, Simone a murit. A fost înmormântată în cimitirul Montparnasse, lângă mormântul lui Jean Paul, conștientă că moartea nu îi va reuni, dar fericită că și-a împărțit viața cu el.

**Accept
marea aventură
de a fi eu însumi.**

S. de Beauvoir

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

Tot conținutul este licențiat sub CC BY-NC-ND 4.0

Proiectul STORIAS este co-finanțat prin programul ERASMUS al Uniunii Europene. Conținutul său reflectă punctele de vedere ale autorilor, iar Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru orice utilizare a informațiilor din acestea.

(Cod proiect: 2021-1-FR01-KA220-SCH-000029483).